

PROGRAMACIÓ 2005-2006

14 de setembre – 13 de novembre a l'Espai Lliure

un matrimoni de boston

de **David Mamet**, direcció **Josep Maria Mestres**

producció **Teatre Lliure**

traducció de l'anglès Joan Sellent, escenografia Pep Duran, vestuari Maria Araujo, il·luminació Xavier Clot, joia Antoni Barba / Purpurina

intèrprets: Emma Vilarasau, Anna Lizaran, Marta Marco

“A *Un matrimoni de Boston*, David Mamet dissectiona els convencionalismes d'una parella gens convencional. Mamet ens parla de prejudicis, de morals (victoriana, estricta, relaxada, doble... o triple), de bons i mals costums, d'amor i, sobretot, de complicitat. I ho fa, com un Oscar Wilde dels nostres dies, utilitzant un gènere sovint menystingut com és “l'alta comèdia”. Humor, mordacitat, intel·ligència, corrosivitat... Una comèdia “d'època”, però rabiosament contemporània, com no podia ser de cap altra manera tractant-se d'un text de David Mamet. Aquí no tenim la certesa que res sigui segur ni que ningú estigui en possessió de la veritat.” **Josep Maria Mestres**

David Mamet (Illinois, 1947) és segurament l'autor teatral nordamericà més significatiu de les últimes generacions, amb textos com *Glengarry Glen Ross* (1983), *American Buffalo* (1985), *Oleanna* (1992) o *El Criptograma* (1994). Com a director de cinema, entre les seves pel·lícules destaquen *Casa de jocs* (1987), *Oleanna* (1994), *El presoner espanyol* (1997), *El cas Winslow* (1999), *State i Main* (2000) o, recentment, *Heist* (2001). *Un matrimoni de Boston* (1999) és un dels textos més recents de Mamet i planteja un estimulant repte interpretatiu per a tres actrius.

16 – 18 de setembre a la Sala Fabià Puigserver

der wüргеengel (l'àngel exterminador)

de **Karst Woudstra** a partir del film de **Luis Buñuel**, direcció **Thomas Ostermeier / Schaubühne am Lehniner Platz**

espai escènic Jan Pappelbaum, il·luminació Erich Schneider, vestuari Almut Eppinger, música Lars Eidinger, dramaturgia Beate Heine

intèrprets: Wolf Aniol, Robert Beyer, Jule Böwe, Lars Eidinger, Stephanie Eidt, Christina Geiße, Markus Gertken, Jörg Hartmann, Cristin König, Linda Olsansky, Jenny Schily, Kay Bartholomäus Schulze, Falk Rockstroh, Felix Römer, David Ruland, Anne Tismer, Zaw Lin Shwe

Després d'una estrena a l'òpera, un petit i il·lustre grup es reuneix a casa del polític Siegfried Wallrabe. El servei de càtering, excepte l'estudiant Clement Hacke, està fent un breu descans abans de començar la feina. Els convidats parlen de diners, de cultura, de política i de sexe. A mesura que passa l'estona, les converses tòpiques es van esgotant però ningú no té ganes d'anar-se'n a casa. S'organitzen per passar la nit, però l'endemà els convidats també se senten dominats per una força inexplicable i són incapaços de marxar. Queden atrapats a la mansió durant dies i nits. A poc a poc, la situació esdevé insostenible.

Karst Woudstra (Leiden, 1947). Traductor, autor i director, Woudstra és una de les principals figures del teatre holandès. La seva arribada al món del teatre es va produir a finals dels anys setanta traduint Ibsen i Strindberg. Va ser el primer traductor del teatre de Lars Norén. És autor

d'*Hofscènes* (1981), *Chevreau* (1990), *De Kerstdagen* (2002) i *Der Würgeengel* (1996). Durant els anys 80 va ser director artístic de la companyia Het Publikstheater d'Amsterdam.

Thomas Ostermeier (Soltau, 1968). És director artístic de la Schaubühne de Berlín, on ha estrenat a Europa l'obra de Sarah Kane, i ha potenciat la nova dramaturgia alemanya. Ha estat premi Noves Realitats Teatrals de la Unió Europea del Teatre a Taormina i director associat a la 58a. edició del Festival d'Avinyó el 2004. Aquesta és la seva tercera estada al Lliure, després de *Shoppen & Ficken*, de Mark Ravenhill el 2003 i *Nora* d'Henrik Ibsen el 2005.

29 de setembre – 2 d'octubre a la Sala Fabià Puigserver

tot és perfecte

sota la influència de João César Monteiro i els Ballets Russos

dramaturgia **Ignasi Duarte**, direcció **Roger Bernat**

coproducció **Teatre Lliure**, **Citemor Festival** (Portugal), **PNRM Olot**, **Elèctrica Produccions**, amb l'ajut de la Generalitat de Catalunya

escenografia, vestuari i il·luminació Max Glaenzel i Estel Cristià, ombra i il·lustracions Sílvia Pereira, música J. Offenbach, G. Puccini i G. Bizet, amb l'assessorament de Maria Lladó
intèrprets i creadors Nao Albet, Marcel Borràs, Manel Leal, Hekla Magnúsdóttir, Carlota Bantulà

“Un grup d'adolescents d'entre 14 i 16 anys representen *Blandín de Cornualla* una novel·la de cavalleria d'autor anònim del segle XIV. Com si fos un documental, l'espectacle segueix el recorregut d'aquests nois convertits en directors d'escena que s'esforcen per reconstruir el món d'una novel·la de l'Edat Mitjana. És així com, a aquests adolescents, els agrada imaginar-se el fer-se adult. Disfresses de carnaval, telons d'espectacles que ja ningú no recorda i músiques d'altres temps són els elements del seu món perfecte.” **Roger Bernat**

Roger Bernat (Barcelona 1968) és director i dramaturg. L'any 1997 funda General Elèctrica amb Tomàs Aragay, un Centre de Creació per al Teatre i la Dansa que tanca l'any 2001. Són seus, entre d'altres, els espectacles *10.000 Kg*, *Confort Domèstic*, *Àlbum* i *Trilogia 70: Que algú em tapi la boca*, *Bones Intencions* i *La Bona Gent*, *Amnèsia de Fuga* i *La La La La La*, presentat fa dues temporades en un hangar especialment habilitat per a l'ocasió a la plaça Margarida Xirgu.

6 – 8 d'octubre a la Sala Fabià Puigserver

medeamaterial

de **Heiner Müller**, direcció **Anatoli Vassiliev / Escola d'Art Dramàtic del Teatre de Moscou**

traducció de l'alemany Jean Jourdheuil i Heinz Schwarzinger, escenografia Anatoli Vassiliev i Vladimir Kovalchuk, vestuari Vadim Andreïev, il·luminació Ivan Danitchev, vídeo Alexandre Chapochnikov, so Andreï Zachesov, maquillatge Marina

intèrpret Valérie Dréville

El mite de *Medea*, que el text de H. Müller porta als límits de la interpretació, és la culminació d'un procés d'experimentació de més de deu anys entre el director i l'actriu. Medea és un cos nu exposat, una frase que torba la nostra experiència evident del llenguatge per acompanyar un text que torna a fer-se propi el mite, la desconstrucció de llenguatge, la “liquidació” de l'autor.

Anatoli Vassiliev (Danilovka, Rússia, 1942). Director i pedagog hereu directe de l'escola interpretativa de Stanislavkij i Nemirovitx-Dantxenko. El 1988 funda l'Escola d'Arts dramàtic del

teatre de Moscou i presenta Sis personatges en busca d'autor de Luigi Pirandello, que triomfa per tot Europa. Antoine Vitez el convida el 1992 a la Comédie Française, i allà s'inicien deu anys de relació professional amb **Valérie Dréville**. Entre els seus espectacles posteriors destaquen *Amfitrió* de Molière (1994), *Les lamentacions de Jeremies* (1996), *K**** (1999) i *Medeamaterial* (2001) de Heiner Müller.

Valérie Dréville és una actriu formada a l'École de Chaillot, amb Antoine Vitez i Yannick Kokkos. El seu pas a la Comédie Française, el mestratge de Claude Régy i de Vassiliev han estat determinants per a una carrera iniciada el 1984 i que abraça més de 30 espectacles. Ha treballat, entre d'altres, amb Lluís Pasqual, Luc Bondy i Bruno Bayen, i en cinema, amb Jean-Luc Godard, Alain Resnais i Gérard Depardieu.

18 – 19 d'octubre a la Sala Fabià Puigserver

isabella's room

coreografia i direcció **Jan Lauwers / Needcompany**

coproducció **Needcompany, Festival d'Avignon, Théâtre de la Ville de Paris, Théâtre Garonne de Toulouse, La Rose des Vents** (Scène Nationale de Villeneuve d'Ascq), **Brooklyn Academy of Music of New York, welt in Basel Theaterfestival**

companyia subvencionada per la Comunitat Flamenca i la Loteria Nacional

vestuari Lemm&Barkey, il·luminació Jan Lauwers, Krispijn Schuyesmans, música Hans Petter Dahl, Maarten Seghers, so Dré Schneider

intèrprets Anneke Bonnema, Hans Petter Dahl, Viviane De Muynck, Julien Faure, Benoît Gob, Ludde Hagberg, Tijen Lawton, Louise Peterhoff, Maarten Seghers

Nou actors i ballarins recreen la història d'Isabella, una dona cega de 94 anys que viu retirada en una habitació de París i que participa en un experiment científic. Isabella porta una càmera ficada al cervell que fabrica els seus records amb les imatges que projecta. L'habitació d'Isabella és l'indret on passat i present emergeixen i la realitat es torna un record distant. Una història de passió i d'amor, en un equilibri de text, música i dansa.

Jan Lauwers (Antwerp, 1957) és un dels creadors escènics més importants de l'actualitat. Després d'estudiar pintura a Ghent, el 1979 funda l'Epigonensemble, que el 1981 esdevé Epigonentheater zlv i causa sensació arreu del món amb les seves produccions. El 1985 la companyia es dissol i un any més tard Lauwers funda la Needcompany. La trajectòria de Lauwers es caracteritza per un teatre eminentment visual que utilitza la música i la llengua com a elements estructuradors. Amb la Needcompany, Lauwers ha dut a escena la revisió de diverses obres de Shakespeare, com ara *Antonius und Kleopatra* (1992) i *Needcompany's King Lear* (2000), i ha creat, entre d'altres, els espectacles següents: *The Snakesong Trilogy* (1998), *Morning Song* (1999), *Images of Affection* (2002)^b - presentat a la sala Fabià Puigserver fa dos anys - i *No comment* (2003).

27 d'octubre – 4 de desembre a la Sala Fabià Puigserver

ricard 3r

de **William Shakespeare**, direcció i adaptació **Àlex Rigola**

coproducció **Teatre Lliure, Teatro Español de Madrid**

amb la col·laboració del Centre d'Arts Escèniques de Reus

traducció de l'anglès Salvador Oliva, escenografia Bibiana Puigdefàbregas, vestuari M. Rafa Serra, il·luminació Maria Domènech, música Eugeni Roig, so Ramon Ciércoles,

intèrprets Chantal Aimée, Pere Arquillué, Lurdes Barba, Joan Carreras, Ivan Benet, Nathalie Labiano, Francesc Lucchetti, Norbert Martínez, Alícia Pérez, Joan Raja, Anna Roblas, Eugeni Roig, Anna Ycobalzeta

“Com pot evolucionar un adolescent que llegeix el diari, escolta la ràdio i veu a la tele com cada dia la nostra societat escull uns representants que enganyen, menyspreen, malversen, ens envien a la guerra, menteixen i assassinen per aconseguir o mantenir-se en el poder?

No considerarà aquest nen el dia de demà que això és normal?

No venim nosaltres d'una onada de violència igual o superior a la que va veure Ricard III de petit?

És Ricard més culpable que la societat que l'ha educat?

Com eduquem els nostres fills?

Què volem per a la nostra societat?

Més ricards?” **Àlex Rigola**

Àlex Rigola (Barcelona, 1969). Els seus muntatges més recents són *Suzuki I i II* (2001), d'Alexei Xípenko, *Juli Cèsar* (2002) de Shakespeare, *Ubú* (2002) d'Alfred Jarry, *Glengary Glen Ross* (2003) de David Mamet, i *Santa Joana dels Escorxadors* (2004) de Bertolt Brecht, pel qual va rebre el Young Directors Award al Festival de Salzburg 2004. Des del 2003 és director del Teatre Lliure.

14 de novembre a la Sala Fabià Puigserver

dave douglas keystone 6tet

homenatge a fatty arbuckle

intèrprets: Dave Douglas, trompeta / Marcus Strickland, saxo tenor / Adam Benjamin, fender rodhes / DJ Olive, tocadiscs i electrònica / Brad Jones, baix / Gene Lake, bateria

coproducció del 37è Voll-Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona i el Teatre Lliure

Dave Douglas és pianista, trombonista, trompetista, compositor, actor, pedagog i promotor musical. Amb més de vint àlbums en poc més de 10 anys, és un dels músics més destacats formats en el jazz i la música improvisada. Entre el 1991 i el 2003 va liderar el Tiny Bell Trio, amb Jim Black i Brad Shepik, un dels primers grups que van unir el jazz amb les músiques balcàniques tradicionals. El 2003 va elaborar una sèrie de peces sobre poemes de diversos autors, d'entre els quals destaca Samuel Beckett, amb el pianista Andy Bey. Des de llavors ha col·laborat com trompetista amb una extensa nòmina d'artistes contemporanis, amb els quals es presenta en 10 formacions diferents. El seu nou projecte, el **Keystone Sextet**, proposa un espectacle cinèfil en homenatge al còmic pioner Fatty Arbuckle, una de les estrelles del cinema mut anterior a Chaplin. Aquest concert obre la temporada jazzística del Teatre Lliure, en la primera col·laboració amb el Festival de Jazz de Barcelona.

18 i 19 de novembre a l'Espai Lliure

12 llegeixen ferrater

idea i coordinació **Joan Ollé**

producció **Teatre Lliure**

repartiment en curs

“Gabriel Ferrater tenia el do de convertir qualsevol conversa i qualsevol paper en una cosa que fes goig d’escoltar o de llegir. Era un do que ell va cultivar amb gust i generositat perquè va ser la seva manera d’estar amb la gent. Tenia la idea, ben respectable, que en les relacions amb els altres no s’hi val a arrepenjar-s’hi, sinó que demanen un esforç perquè no siguin mera promiscuïtat i perquè esdevinguin una cosa creativa. D’alguna manera, a l’altre, t’hi haves de donar amb honestedat, que era el mateix que dir amb lucidesa.” (*Cartes a l’Helena*, **Helena Valentí**)

Gabriel Ferrater (Reus, 1922 - Sant Cugat del Vallès, 1972). Escriptor i lingüista. Autor d’una de les més rellevants obres poètiques de la literatura catalana de postguerra, amb tres únics reculls *Da nuces pueris* (1960), *Menja’t una cama* (1962), *Teoria dels cossos* (1966), que va aplegar en un volum, i *Les dones i els dies* (1968) que va suposar el punt i final d’una aventura poètica insòlita en el marc de les lletres catalanes.

24 de novembre – 4 de desembre a l'Espai Lliure

borges + goya

dramatúrgia i direcció **Rodrigo García**

La Carnicería Teatro

espai escènic Rodrigo García, il·luminació Carlos Marquerie, disseny i confecció mascota

Taller la Nena de la Perla i Paca

intèrprets Gonzalo Cunill (Goya), Juan Lorient (Borges)

“Yo tampoco entiendo qué hacen estas dos cosas juntas, **Borges + Goya**.”

Borges surgió porque me pedían hablar bien del escritor famoso para un acto oficial en Madrid, el centenario de su nacimiento. Hice lo que pude, expresar mi admiración por su estilo y mi rabia ante sus graves descuidos cívicos: si tienes voz en un momento donde nadie tiene voz, cuando se mata impunemente a tu lado y a los tuyos, lo natural es usarla. Borges me enseñó que el amor a la obra de uno está por encima de salvar una vida ajena. Me explicó la infamia, que en tantas obras había desaprobado.

Prefiero que me quite el sueño Goya a que lo haga cualquier hijo de puta es un texto por encargo de una revista francesa. Al mismo tiempo hice una película, una videoinstalación en realidad. Pensé en el cuadro “duelo a garrotazos”. En la película solamente intentamos aproximarnos a la atmósfera del cuadro. Reflejar densidades, aire “pesado” y gente en soledad dando golpes al aire. El texto es otra cosa. El retrato de un perdedor maravillosamente loco. A tal punto que no creo que sea un perdedor: solo pasa que no tiene dinero...y es del Atlético de Madrid. “ **Rodrigo García**”

Rodrigo García (Buenos Aires, 1964) és autor, escenògraf i director d’escena. El 1989 va crear la companyia La Carnicería Teatro en la línia de l’experimentació i la recerca d’un llenguatge personal, allunyat del teatre tradicional. Alguns dels seus darrers treballs de creació i direcció són *Borges* (1999), *Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba* (2001), *La historia de Ronald el payaso de MacDonal’s* (2002), *Creo que no me habéis entendido bien* (2002), *Agamennone* (2003) i *La jardinería humana* (2004), que es va presentar l’any passat a la Sala Fabià Puigserver.

12 – 13 de desembre a la Sala Fabià Puigserver

foi

coreografia i direcció **Sidi Larbi Cherkaoui**

Les Ballets C. de la B. i Capilla Flamenca

coproducció **Les Ballets C. de la B., Schaubühne am Lehniner Platz Berlin, Théâtre de la Ville de Paris, Monaco Dance Forum, Holland Festival Oude Muziek Utrecht & Springdance/works, Utrecht, Vooruit Arts Centre Gent, Stedelijke Concertzaal de Bijloke Gent, South Bank Centre London, Tanzquartier Wien, PACT Zollverein Essen/Choreographisches Zentrum NRW**

escenografia Rufus Didwizsus, vestuari Isabelle Lhoas, il·luminació Jeroen Wuyts, música Capilla Flamenca, so Eddy Latine

intèrprets Joanna Dudley, Lisbeth Gruwez, Damien Jalet, Nam Jin Kim, Ulrika Kinn Svensson, Christine Leboutte, Laura Neyskens, Erna Ómarsdóttir, Nicolas Vladyslav, Marc Wagemans, Darryl E. Woods

Músiques cultes del segle XIV i cants tradicionals conflueixen en un espectacle amb coreografia de Sidi Larbi Cherkaoui i en el qual col·labora la **Capilla Flamenca**. Els components dels Ballets C. de la B. s'encarreguen de crear una sèrie d'imatges que es tradueixen en estats psicològics, en moments viscuts o en la pròpia representació de la música. La peça uneix 18 actors, cantants i ballarins amb la música i el cant per donar pas a una òpera de contingut contemporani, on s'estableix una relació entre fe i mite i és fàcil que ens formulem preguntes. En què creiem avui? Estem convençuts d'allò en què creiem?

Sidi Larbi Cherkaoui (Anvers, 1976) és ballarí i coreògraf, actiu a Brussel·les i Nova York. Sota la influència de William Forsythe, Pina Bausch i Trisha Brown, gràcies a la diversitat de la seva experiència i la flexibilitat d'adaptació a totes les formes de representació, el seu treball és extremament personal, teatral i eclèctic. És membre del col·lectiu Les Ballets C. de la B., on ha coreografiat muntatges diversos (*Lets op Bach, Rien de rien*). També és autor d'altres espectacles, com *Ook*, de la companyia Theater Stap, *It*, presentat al Festival d'Avinyó, i *D'avant*, de la Schaubühne am Lehniner Platz, que es va poder veure al Teatre Lliure la temporada passada.

15 de desembre – 15 de gener a l'Espai Lliure

p.p.p.

un espectacle de **Lluïsa Cunillé** i **Xavier Albertí** sobre **Pier Paolo Pasolini**

producció **Teatre Lliure**

escenografia Lluç Castells, vestuari Maria Araujo

intèrprets Jordi Collet, Lina Lambert, Sílvia Ricart, resta de repartiment en curs

Que xiuli el vent del fill de la mestra i el militar, de l'infant nòmada, del partisà antifeixista, de l'ocell rebel. El vent que parla en dialecte, en llengua no catòlica, de poesia moral tampoc catòlica, de sexe sense culpa. El vent que omple de brosses els ulls dels burgesos, que provoca per defecte, que canta la humanitat. Que xiula al cinema i al carrer, a les trones i als jutjats. Que xiuli ara, que torni a xiular el vent de l'empirisme herètic. Que Pasolini pugi a primer pla.

Pier Paolo Pasolini (1922-1975). Crític, narrador, poeta, dramaturg i director de cinema. Entre les seves pel·lícules destaquen *Il Vangelo secondo Matteo* (1964), *Teorema* (1968), *Il Decamerone* (1971) i *I racconti de Canterbury* (1972), amb les quals va aconseguir un llenguatge autònom i original. El 1968 va publicar el "Manifesto per un nuovo teatro", en el qual rebutja el teatre tradicional (que ell anomena Teatre de la Xerrameca i que identifica amb aquell destinat a divertir) i

l'avanguardista (el Teatre del Gest o del Crit, destinat a escandalitzar) i aposta pel Teatre de la Paraula, que té "el seu espai teatral no en l'ambient sinó en el cap" i en el qual "les idees són els veritables personatges". Un bon exemple d'aquest teatre és *Orgia* (1966), que es va representar al Teatre Lliure el 2002 sota la direcció de Xavier Albertí.

16 i 17 de desembre a la Sala Fabià Puigserver

tragedia endogonidia b.#03 berlin

dramatúrgia i direcció **Romeo Castellucci**

coproducció **Societas Raffaello Sanzio, Festival d'Avignon, Hebbel Theater-Berlin, KunstenFESTIVALdesArts-Bruxelles/Brussel, Bergen International Festival, Odéon-Théâtre de l'Europe amb el Festival d'Automne-Paris, Romaeuropa Festival, Le Maillon-Théâtre de Strasbourg, LIFT (London International Festival of Theatre), Théâtre des Bernardines amb el Théâtre du Gymnase-Marseille**

escenografia, vestuari i il·luminació **Romeo Castellucci**, dramatúrgia sonora i vocal **Chiara Guidi**, trajectòries i escrits **Claudia Castellucci**, música **Scott Gibbons**, moviment **Stephan Duve**, confecció vestuari **Garbiella Battistini**, construcció escenografia **Elimia Romagna Teatro Fondazione**, robòtica **PKLAB-Robotics & Artificial Intelligence**

amb la col·laboració d'Emilia Romagna Teatro Fondazione

amb el suport de Cultura 2000 Programa de la Unió Europea

intèrprets **Roberta Busato, Agata Castellucci, Eva Castellucci, Francesca Debri, Monica Demuru, Francesca Proia, Claudia Zannoni**

La **Tragedia Endogonidia** és un cicle dramàtic format per onze capítols lligats a deu ciutats europees, que forma part d'un projecte de recerca sobre la vigència de la tragèdia. En una època en la qual el veritable teatre – i les seves pròpies lleis sobre retòrica i ficció - és utilitzat pels polítics i la societat per tal de persuadir-nos, és necessari tornar a pensar aquesta forma de l'expressió humana perquè recobri el poder de la seva particularitat.

B.# 03 Berlin és una paràbola sobre la vida i la mort d'una dona que passa per la maternitat, el crim i la confusió entre el poder de la vida i el de la mort. El seu anonim, que es barreja amb el del públic, la privació de la paraula, la feblesa davant la llei i el dolor lliurat a ell mateix constitueixen les condicions essencials d'aquesta tragèdia que integra també el rol de l'espectador amb la metàfora d'un parterre poblat de conills.

La **Societas Raffaello Sanzio** és una companyia fundada el 1981 a Cesena (Itàlia) pel director **Romeo Castellucci**, la dramaturga **Chiara Guidi** i l'escriptora **Claudia Castellucci**. Els seus espectacles conceben el teatre com un art que persegueix la comunicació directa amb els sentits i amb totes les direccions de la ment i duen a terme una recerca constant sobre la percepció visual i auditiva: estudien els efectes de nous instruments i, tot sovint, en creen de nous. Són espectacles seus destacats *Amleto. La veemente exteriorità della morte di un molusco* (1992), *Orestea (una commedia organica?)* (1995), *Giulio Césare* (1997), *Genesis, from the museum of sleep* (1999) i *Il Combattimento* (2000).

23 – 29 de desembre a la Sala Fabià Puigserver

psitt!! psitt!! / caravan

coreografia **Cesc Gelabert**

coproducció **Teatre Lliure, Gelabert - Azzopardi Companyia de Dansa**

escenografia Baltasar Patiño, vestuari Lydia Azzopardi, música Pascal Comelade / Mundy-Young-Mercer, Tizol-Mills-Ellington, A. Neville, E. Pantoja, E.Kean, Rodgers-Hart, L.Bowie, D.Linton

intèrprets Lydia Azzopardi, Carlos Fernández, Cesc Gelabert, Toni Gómez, Alberto Huetos, Noelia Liñana, Maureen López, Calíope Paniagua

Torna al Lliure aquest personal treball d'investigació de Cesc Gelabert, després de l'èxit obtingut la passada temporada. Dos universos diferents en una mateixa sessió: **Psitt!! Psitt!!** és una coreografia a partir de la música de Pascal Comelade, en homenatge a Erik Satie. **Caravan**, com la peça homònima de Duke Ellington, té el punt de partida en l'arribada i la trobada dels ballarins en un territori desconegut i incert, sense coordenades ni referències.

Cesc Gelabert (Barcelona, 1953) és un dels ballarins i coreògrafs catalans de més prestigi internacional. En actiu des del 1972, el 1980 inicia la seva col·laboració amb Lydia Azzopardi i el 1986 funden la companyia Gelabert - Azzopardi. Són espectacles seus *Belmonte* (1988), *Augenlid* (1993), *Zumzum-ka* (1998) i *Useless (Information meets boy)* (2000). Ha estat Premi Arcàngel de la crítica al Festival Internacional d'Edimburg 2004.

12 de gener – 5 de març a la Sala Fabià Puigserver

en un lugar de manhattan

dramatúrgia i direcció **Albert Boadella / Els Joglars**

coproducció **Els Joglars, Comunidad de Madrid, Don Quijote 400 @**

amb la col·laboració del Ministerio de Cultura-INAEM i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Els Joglars és una companyia associada a CIATRE

escenografia Anna Alcubierre, vestuari Dolors Caminal, assessor literari Rafael Ramos, direcció tècnica Jordi Costa

intèrprets Jesús Agelet, Xavier Boada, Ramon Fontserè, Minnie Marx, Francesc Pérez, Pilar Sáenz, Xavi Sais, Dolors Tuneu, Pep Vila

"Davant la impossibilitat de trobar paral·lelismes contemporanis, i allunyats del despropòsit d'intentar recrear sobre l'escena l'obra d'art literària, ens hem apropat al **Quixot** reflectint precisament el fracàs grotesc d'aquesta quimera. Jugant amb el ridícul de qualsevol pretensió "modernitzadora" del mite literari, l'obra incideix també en la incapacitat actual per a reconèixer les virtuts d'un suposat Quixot en el nostre entorn." **Albert Boadella**

Els Joglars, fundats per Albert Boadella, Carlota Soldevila i Anton Font el 1962 com a companyia de mim, és una de les companyies catalanes amb més projecció internacional. Després de fer el salt al teatre textual amb *Àlias Serrallonga* (1974), *La Torna* (1977) portarà Albert Boadella a l'empresonament i l'exili a França. Vindran després *Operació Ubú* (1981), estrenada al Teatre Lliure, *Teledium* (1983), *Yo tengo un tío en América* (1991), *El Nacional* (1993), la trilogia formada per *Ubú President* (1995), *La increíble història del Dr. Floit & Mr. Pla* (1997) i *Daaalí* (1999), i *El Retablo de las Maravillas* (2004), estrenat a la Sala Fabià Puigserver.

25 de gener a la Sala Fabià Puigserver

bobo stenson trio (ecm rec.)

intèrprets: Bobo Stenson, piano / Anders Jormin, baix / Jon Veld, bateria

Aquest pianista suec nascut el 1944 és una de les figures més representatives del jazz contemporani. Influenciat per Bud Powell, Sony Rollins o Don Cherry, als anys 70 la seva unió musical amb Jan Garbarek va fer època. A partir dels 80 forma el seu propi trio, que el 1993 guanya els Grammy suecs i el Golden Record Award of Orkester Journalen amb *Relections*. El seu doble àlbum *Serenity* (1999), que remena les arrels del jazz, el folk suec, la música cubana i les formes compositives del segle xx, és sens dubte la seva obra més destacada.

26 de gener – 12 de febrer a l'Espai Lliure

bales i ombres (un western contemporani)

dramatúrgia i direcció **Pau Miró**

coproducció **Teatre Lliure, La Fantàstica**

escenografia Ricard Prat, espai sonor Damien Bazin

repartiment en curs

"Un western que s'assembla molt a una tragèdia contemporània. Al gènere tràgic, sempre hi apareix un fet terrible i també un subjecte que n'és víctima. Moltes vegades, per tal de restablir l'equilibri "moral", el subjecte tràgic duu a terme una venjança. I la pregunta és la següent: és un crim terrible o una venjança terrible? De què serveix una venjança? Per què tants governs democràtics, després d'un atac, la primera paraula que utilitzen és venjança? I les víctimes, només són d'una banda les víctimes? **Bales i ombres** és la història d'una petita venjança, on les respostes i les certeses no hi tenen cabuda." **Pau Miró**

Pau Miró (Barcelona, 1974) és actor, director i dramaturg. Després d'estudiar interpretació a l'Institut del Teatre, funda la seva pròpia companyia, "Menudos", amb la qual dirigeix les seves primeres obres al desaparegut Teatre Malic: *La poesia dels assassins* (2000) i *Una habitació a l'Antàrtida* (2002). El 2004 escriu *Plou a Barcelona*, que s'estrena al Sitges Teatre Internacional sota la direcció de Toni Casares i obté cinc nominacions als premis Butaca, entre ells el de millor text. La temporada passada va estrenar dins dels assaigs oberts del Teatre Lliure *Happy Hour*, una versió de *L'oncle Vània*, que després es va programar al Teatre Borràs.

El text de **Bales i ombres** és un encàrrec del Lliure, dins el projecte d'Autoria Textual Catalana.

9 de febrer a la Sala Fabià Puigserver

miroslav vitous / franco ambrossetti (ecm rec.)

intèrprets: Miroslav Vitous Baix / Franco Ambrossetti, trompeta.

Dos músics excepcionals units pel jazz clàssic. Miroslav Vitous (Praga, 1947) va entrar a l'escena jazzística americana de la mà de Miles Davis. Vitous és un gran baixista, membre fundador del Weather Report (amb Chick Corea, John McLaughlin i Jack DeJohnnette entre altres). Ambrossetti (Lugano, 1941) és un trompetista *free lance* que s'ha guanyat un sòlid prestigi musical actuant als escenaris de la majoria de festivals de Jazz arreu d'Europa. Actualment toca als clubs més prestigiosos de Nova York i participa en cinema i televisió.

23 de febrer – 19 de març a l'Espai Lliure

la finestra tancada

d'Agustí Vila, direcció Carme Portaceli

producció Teatre Lliure

escenografia i il·luminació Paco Azorín

repartiment en curs

“El Vell i La Vella volen morir al seu pis de tota la vida. Tanquen les finestres, s'amaguen a la cuina i deixen que el gas s'escampi per tot el pis. Arriben Ell i Ella, els nous propietaris. Ell no vol obrir la finestra perquè tem la pols i moltes altres coses... Ella no vol viure aïllada. El gas s'estén pel pis.”

Agustí Vila

Agustí Vila (Barcelona, 1961) és llicenciat en Filologia Espanyola per la UB i realitzador de cinema i televisió. Ha escrit i dirigit el curtmetratge *¡Ábreme la puerta!*, premiat a diversos festivals, i el llargmetratge *Un banco en el parque* (1998), seleccionat als Festivals de Donostia (Zabaltegui), Rotterdam, Londres, París, Buenos Aires, Chicago, Turín, Manchester, etc. Per a la televisió ha escrit i dirigit *Alícia i el lloro* (1996, Canal 33), la sèrie *Pagats per riure* (2001, Canal 33) i ha realitzat diversos documentals amb Xavier Muntanya (*Sense llibertat* (2002), *Peiró i la justícia de Franco* (2002) i *El Manifest Groc, un debat sobre la cultura catalana* (2004). Actualment dirigeix el llargmetratge documental *3055 Jean Leon* (Bausan Films). Aquesta és la seva primera expedició a la dramaturgia.

23 de març – 23 d'abril a la Sala Fabià Puigserver

el malentès

d'Albert Camus, direcció Joan Ollé

producció Teatre Lliure

vestuari Miriam Compte, il·luminació Lyonel Spicher, ajudant de direcció Ester Nadal

intèrprets Marta Marco, Cristina Plazas, Àngels Poch, resta de repartiment en curs

“La Mare i la Filla regenten un hotelet de muntanya al país de la Boira, d'on el Fill va fugir ja fa temps. Elles també volen acabar els seus dies als països de la Llum, i és per això que assassinen, per prendre'ls els diners, els viatjants que fan nit a casa seva. El Fill torna, acompanyat de la Dona que estima; ara que ja ha resolt la seva vida, pot redimir els seus. Les Paraules no es troben i es produeix un Malentès. El Fill mor a mans de Mare i Germana. Déu corre per allà, però fa veure que no hi veu. Tragèdia o broma?” **Joan Ollé**

Albert Camus (1913-1960). Filòsof, novel·lista, dramaturg i director nascut a Algèria, premi Nobel de Literatura el 1957. El seu és un teatre d'idees enmig de la filosofia de l'absurd i l'existencialisme. *La pesta*, *L'exili i el regne* i *El primer home* en novel·la, i *El mite de Sísif*, *Estat d'excepció*, *Els justos*, *La caiguda*, *Cal·lígula* i *El malentès* en teatre són algunes de les seves obres més destacades. Adapta i dirigeix Calderón, Faulkner, Lope de Vega i Dostoievski. El seu compromís polític vinculat a la resistència, al partit comunista i després al conflicte d'Algèria, i la seva disputa amb Jean-Paul Sartre a partir de l'assaig *L'home revoltat* el converteixen en un dels autors més deliberadament rebels de la dramaturgia en llengua francesa.

24 i 25 de març a l'Espai Lliure

erase-e(x)

idea **Joji Inc**, coreografia **Wooster Group**, **A.T. de Keersmaecker** i **Isabella Soupart**
coproducció **SACD / Festival d'Avinyó 2005**

amb l'ajut del Ministère de la Communauté Française, Service de la Danse, Met de steun de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

escenografia i il·luminació Jim Clayburgh, música Georges Delerue (banda sonora original de *Le mépris* de J-L Godard), percussions d'Umayalpuram Sivaraman i Dolly Parton

producció executiva Joji Inc. Met de steun van de Vlaamse Regening

intèrprets Johanne Saunier, Charles François

Inspirat en el quadre "Erased De Kooning Drawing" (1953), en el qual Robert Rauschenberg esborrava un dibuix de Willem De Kooning fent així una peça totalment seva, Joji Inc ha imaginat **ERASE-E(X)**, un projecte en tres parts en el qual convida diversos coreògrafs a esborrar i recrear el seu precedent. The Wooster Group esborra una frase coreogràfica d'Anne Teresa de Keersmaecker afegint contingut psicològic a una visió godardiana de la dona moderna. A.T. Keermaecker fa esborrar el nou contingut psicològic basant-se en les percussions índies de Umayalpuram Sivaraman i en Dolly Parton. Per acabar, Isabella Soupart planteja esborrar-ho tot amb un *thriller* sobre l'arribada d'un home amb una passat complex que es va narrant lentament.

Joji Inc és una companyia de dansa belga creada el 1998 per la coreògrafa Johanne Saunier, procedent de la companyia ROSAS d'Anne Teresa Keermaecker, i l'escenògraf Jim Clayburgh, membre fundador de The Wooster Group de Nova York. En la seva trajectòria destaca l'interès per la influència del cinema i el vídeo en la creació coreogràfica, la figura de la dona i la col·laboració intrínseca entre els coreògrafs. Aquest espectacle és un encàrrec per a la secció "Sujet à Vif" del Festival d'Avinyó 2005.

30 de març – 2 d'abril a l'Espai Lliure

f.r.a.n.z.p.e.t.e.r.

dramatúrgia i direcció **Sergi Fäustino**

coproducció **Teatre Lliure, Sergi Fäustino, M.O.M./El Vivero**

il·luminació i vídeo Jose Ángel Magliarisi

intèrprets Ma. Dolores Aldea, Sergi Fäustino, Vicenç Prunés

"Espectacle a partir de la vida de Franz Peter Schubert, un home que va viure a Viena del 1797 al 1828 i que, a més a més, va escriure música com els àngels. Una vida curta -31 anys- plena de música, de trobades amb els amics i d'ampolles de vi barat del que donaven a les tasques." **Sergi Fäustino**

Sergi Fäustino (1972) comença la seva formació al Club Marítim de Barcelona (1991-1992). Continua a l'"acuartelamiento militar Sancho Ramírez" d'Osca (1993), passa pel centre sociosanitari d'atenció a la gent gran Clínica de la Barceloneta (1994-1996) i acaba a la School for New Dance Development d'Amsterdam (1996-1999). Des de llavors ha sobreviscut com a "*mercenari*" treballant per a diverses companyies de dansa i teatre. Fäustino fa deu anys que remena la cua pels escenaris i entre les seves produccions destaquen *Las putas destrjen el ombre*, *Nutritivo*, *La historia de Mª Encracia Morales* i *El Cremáster de los cojones*.

6 – 9 d'abril a l'Espai Lliure

despacito

coreografia i direcció **Andrés Corchero**

coproducció **Teatre Lliure, Raravis / Andrés Corchero- Rosa Muñoz**

assistent de coreografia Constanza Brncic

intèrpret Andrés Corchero

Després de presentar *Invocacions* la temporada passada, Andrés Corchero ens mostra el seu particular llenguatge poètic desenvolupat a partir del treball dels seus mestres en dansa Butoh: Min Tanaka i Kazuo Ohno. Ens ofereix una coreografia l'essència de la qual és el cos, amb moviments subtils carregats de sensacions que ens transporten per diferents estadis d'emoció.

Andrés Corchero (Ciudad Real, 1957) és ballarí, coreògraf i il·luminador. Després de cursar estudis de teatre, mim, circ i pallasso, el 1985 coneix la dansa Butoh i viatja a Tòquio per estudiar-la. Del 1986 al 1991 és membre actiu de Maijuku, companyia de dansa de Min Tanaka amb la qual viatja per tot el món. El 1993 forma la companyia Raravis amb la ballarina i coreògrafa Rosa Muñoz. Entre els seus espectacles, destaquen *MIST* (2000), *A modo de esperanza* (2001), creat amb Agustí Fernández, *Encarnació i silenci* (2003), amb Joan Saura, "...de terrissa" (2004) i *Invocacions* (2005). El 2003 el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya li va concedir el Premi Nacional de Dansa. Raravis / Andrés Corchero - Rosa Muñoz és una companyia resident a Ca l'Estruch de l'Ajuntament de Sabadell des de l'any 2002.

20 d'abril – 14 de maig a l'Espai Lliure

última oportunitat

dramatúrgia i direcció **Carol López**

coproducció **Teatre Lliure, Centre d'Arts Escèniques de Reus**

ajudant de direcció Mercè Vila-Godoy, il·luminació Raimon Rius

repartiment en curs

"Fer o no fer..." **Carol López**

"Al llarg de la nostra vida hem d'afrontar decisions angoixants... eleccions morals. Algunes són a gran escala; la majoria se centren en qüestions menors, però tots nosaltres ens definim per les nostres eleccions. Som, de fet, la suma total de les nostres eleccions." (*Crimes and Misdemeanors*, **Woody Allen**).

Carol López (Barcelona, 1969) és dramaturga i directora. El 1998 va guanyar el premi María Teresa de León amb el seu primer text, *Susie*. Com a directora ha estrenat darrerament *La Senyoreta Júlia* d'August Strindberg (2001), *No pido nada excepto tiempo soleado* sobre textos de Raymond Carver (2003) i *Esthetic paradise* de Victòria Szpunberg (2004). La temporada passada va presentar també a l'Espai Lliure *V.O.S. (Versió original subtitulada)*.

26 d'abril a l'Espai Lliure

tristano / khalifé / agoria

intèrprets: Francesco Tristano, piano / Rami Khalifé, piano / Agoria, electrònica

amb el suport de ¡MIRA!

Francesco Tristano Schlimé (Luxemburg, 1981) i Rami Khalifé (Beirut 1981) són dos talents avantatjats de la Juilliard School de Nova York. Schlimé i Khalifé, que no dubten en confrontar la música clàssica amb el jazz, han ofert diversos duos pianístics comptant amb la col·laboració baixistes o percussionistes. En aquesta ocasió, Schlimé i Khalifé improvisaran amb Sebastià Devaud, Aka Agoria, un dels últims talents que han aparegut i crescut en l'escena electrònica francesa.

27 d'abril – 21 maig a la Sala Fabià Puigserver

els estiuejants

de Màxim Gorki, dramaturgia i direcció Carlota Subirós

producció Teatre Lliure

traducció del rus Miquel Cabal, escenografia Max Glaenzel i Estel Cristià, vestuari M. Rafa Serra, il·luminació Mingo Albir

repertiment en curs

“Algú ha dit que hem vingut a aquest món a passar l'estiu. Amb **Els estiuejants**, Màxim Gorki ens ofereix un retrat de l'ànima col·lectiva a principis del segle xx: un teixit riquíssim d'impulsos i relacions, d'esperances i desenganys. Les tensions entre els homes i les dones o entre l'oci i el treball són algunes de les forces que bateguen per sota del temps sense límits de l'estiu. A principis d'un nou segle, la mirada sobre Gorki és una mirada sobre nosaltres mateixos: hem vingut a aquest món a canviar-lo o a fer la migdiada?” **Carlota Subirós**

Màxim Gorki (1868-1936), autor dramàtic i novel·lista rus autodidacte. Animat pel seu amic Txèkhov, el 1901 va escriure la seva primera peça dramàtica, *Els petits burgesos*. Un any més tard, va escriure la que va ser i encara és el seu major èxit, *Els baixos fons*, muntada de manera naturalista per K. Stanislavski. Posteriorment va escriure una sèrie de drames realistes de problemàtica social, entre els quals destaquen *Els estiuejants* (1904), *Els fills del sol* (1905), *Els enemics* (1906) i *El vell* (1915). Tot i que va participar activament en la vida cultural i política prerevolucionària russa, el 1921 es va exiliar a Alemanya, i el 1924 a Itàlia. Al seu retorn el 1928, va ser celebrat com a màxima figura de la Unió Soviètica i com a creador del “realisme socialista”.

4 de maig a la Sala Fabià Puigserver

jamie lidell and guests (warp / uk)

Jamie Lidell, vocalista, s'envolta de destacades figures de la música contemporània i electrònica d'avantguarda per oferir al Teatre Lliure un concert únic i en exclusiva. Lidell, creador de noves formes, serà una sorpresa per a la temporada musical de Barcelona.

18 de maig a l'Espai Lliure

william parker quartet

intèrprets: William Parker, baix / Hamid Drake, bateria / guitarra i coreografia a determinar

William Parker és un clàssic de l'escena del jazz progressiu del Nova York dels 70 i un dels membres destacats de la Cecil Taylor Unit durant els anys 80. És, indiscutiblement, un dels líders de l'avantguarda jazzística actual -amb una vintena d'àlbums al mercat- i un dels més prolífics (a la seva carrera hi podem trobar òperes, ballets, poesia, teatre...). Però William Parker també és mentor de molts joves talents, amb els quals ha fet diversos *workshops* i actuacions per Estats Units i Europa. El William Parker Quartet és el resultat d'aquest lideratge.

25 – 28 de maig a la Sala Fabià Puigserver

p.a.

coreografia i direcció **Àngels Margarit**

coproducció **Teatre Lliure i Àngels Margarit / Cia. Mudances**

repartiment en curs

Després de *Solo por placer*, Àngels Margarit té el plaer de no estar sola i presenta **P.A.**, una nova creació per a grup on reprèn el seu treball més físic. Espai i moviment en exploració constant de registres. Paisatge i escriptura. Una geografia física que el cos imposa amb rotunditat.

Àngels Margarit (Terrassa, 1960) és ballarina, pedagoga i coreògrafa. Després de ballar sis anys amb Heura, un dels grups pioners de dansa contemporània del país, el 1985 crea Àngels Margarit / Cia. Mudances, amb la qual fa els seus propis espectacles, coproduïts i presentats en festivals i programacions d'Europa, Canadà, E.E.U.U., Sudamèrica, Japó i Austràlia, i pels quals ha rebut nombrosos premis internacionals i nacionals de gran prestigi. Són seus, entre d'altres, *Peces mentideres* (2000), *El somriure* (2001), *Origami* (2002) o *Solo por placer* (2005), que es va estrenar la temporada passada al Teatre Lliure. Ha creat també peces de vídeodansa en col·laboració amb Núria Font i Walter Verdin.